

[Jesper Simonsen.]

Bjørn Kraft i Retning af, at man skulde ville lægge Hindringer i Vejen for den Vaabenindustri, vi har herhjemme, giver mig Anledning til at sige, at det tilsigter Lovgivningen jo i og for sig ikke, men man maa have Rede paa, hvad disse Virksomheder beskæftiger sig med, hvor meget de fabrikerer, og hvor det bliver af. Det er jo ikke et Paahit, man her faar, det er et Led i de Bestræbelser, som Verden over udfoldes for at komme den Fare til Livs, der rummes i den ganske ukontrollerede Vaabenfabrikation.

Men naar man nu fra det konservative Folkepartis og Venstres Side siger, at man ikke vil være med til at lægge denne Industri Hindringer i Vejen, saa vil jeg spørge: Vil man da være med til at lægge Hindringer i Vejen for de Bestræbelser, der udfoldes for at komme frem ad den Vej, man saa afgørende slog ind paa ved Dannelsen af Folkenes Forbund? Det er i Virkeligheden det, det drejer sig om. Vil man nemlig ikke være med i den almindelige Bevægelse, der tilsigter at faa Vaabenindustrien ind under Kontrol, saa lægger man de andre Bestræbelser Hindringer i Vejen. Og har man Valget mellem de to Ting, kan der ikke for mig være nogen Tvivl om, at det nyttigste, navnlig for et Land som Danmark, er at yde det Bidrag, vi kan yde, til at fremme den Verdensudvikling, der nu er sat saa store Kræfter ind paa.

Endelig er der det Spørgsmaal, der omhandles i § 10. Ja, det hænger jo egentlig nøje sammen med, hvad §§ 7 og 8 er Udtryk for. Hvis man oprigtigt vil den Vej, maa man sørge for, at Vaabenindustrien ikke faar en saadan Forbindelse med Statsmyndighederne, at den derigennem kan fremme sine økonomiske Interesser paa en Maade, som strider mod det enkelte Folkesamfunds saavel som mod de samarbejdende Samfunds Interesser. Dette maa være Begrundelse nok for, at en saadan Bestemmelse optages, og ogsaa for at den optages i denne Lov og ikke henskydes til de almindelige Bestemmelser i Tjenestemandsløven.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslagets Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan i meget høj Grad henholde mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen nu sagde, og skal derfor søge at undgaa Gentagelser i mine Svar paa de Spørgsmaal, der er blevet rettet til mig.

Jeg maa takke det ærede Medlem Hr.

Gerhard Nielsen for den Tilslutning, han paa Socialdemokratiets Vegne gav Lovforslaget. Det ærede Medlem gik ud fra, at Justitsministeren vilde benytte den Bemyndigelse, der i § 3 gives Ministeren til at

„paabyde, at enhver, der ved Lovens Ikrafttræden er eller senere kommer i Besiddelse af Genstande af de i § 1 Nr. 1—4 nævnte Arter uden, at have faaet Tilladelse til at indføre, tilvirke eller erhverve den paagældende Genstand, skal gøre Anmeldelse derom efter nærmere af ham fastsatte Regler.“

Hertil kan jeg sige, at naar en saadan Bemyndigelse gives, maa den ogsaa benyttes, saasnart det paakræves, og hvis jeg i nogen Tid kommer til at administrere denne Bestemmelse, vil jeg benytte den, og jeg kan ikke være i Tvivl om, at en hvilken som helst Efterfølger ogsaa i paakommende Tilfælde vil blive nødt til at gøre det; en saadan Bemyndigelse kan man ikke lade unyttet, naar Omstændighederne peger paa, at den bør benyttes.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov beklagede sig over, at de frivillige Korps og ligeledes Skytteforeningerne ikke skulde bevare Friheden til at anskaffe Vaaben uden nogen Kontrol fra Justitsministeriets Side. Men hvad har disse Foreninger at beklage sig over? De er jo stillet ligesom alle andre Organisationer i det danske Samfund udenfor de egentlige Statsorganisationer, idet den Affattelse, der nu gives § 4, 2det Stykke, gaar ud paa, at kun Statsmyndigheder kan anskaffe Vaaben og Sprængstoffer at de i § 1 omhandlede Arter.

Der er ingen særlig Grund til, at de frivillige Korps eller Skytteforeningerne skulde have en særlig Tilladelse til at opkøbe Vaaben. Det vilde være ganske overflødigt, da de kan henvende sig til Justitsministeriet, naar de trænger til Vaaben, og saa kan de faa Tilladelse til at købe de Vaaben, som de kan give Grunde for Nødvendigheden af at anskaffe. Men det, at saadanne Organisationer inden for det danske Statssamfund udover Statsmyndighederne skal kunne opkøbe Vaabensamlinger, kan faa Konsekvenser, som ingen kan overse i dette Øjeblik. Det er derfor rimeligt, at det skal være forbudt; og naar der staar, at kun Statsmyndigheder kan anskaffe Vaaben, er Bestemmelsen klar.

Hvad de kommunale Myndigheder angaar, saa er der naturligvis heller ingen, der vil have, at ethvert Byraad eller Sogneraad skal kunne købe Vaaben; men saa siges der — og det er naturligvis rigtigt —, at man ude i Kommunerne kan faa praktisk Anvendelse